

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

15 iunie 2017*

„Recurs — Politica externă și de securitate comună (PESC) — Combaterea terorismului — Măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii — Regulamentul (CE) nr. 881/2002 — Înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale persoanelor fizice și juridice incluse într-o listă întocmită de Comitetul pentru sancțiuni al Organizației Națiunilor Unite — Reincluderea numelor acestor persoane în lista care figurează în anexa I la Regulamentul nr. 881/2002 după anularea includerii inițiale — Disparația persoanei juridice în cursul procedurii — Capacitate procesuală”

În cauza C-19/16 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 7 ianuarie 2016,

Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, cu domiciliul în Al Sharkasa, Misrata (Libia),

Ghunia Abdrabbah, cu domiciliul în Birmingham (Regatul Unit),

Taher Nasuf, cu domiciliul în Manchester (Regatul Unit),

Sanabel Relief Agency Ltd, cu sediul în Birmingham,

reprezențați de N. Garcia-Lora, solicitor, și de E. Grieves, barrister,

recurenți,

celelalte părți din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de F. Ronkes Agerbeek, de D. Gauci și de J. Norris-Usher, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de G. Étienne, de J.-P. Hix și de H. Marcos Fraile, în calitate de agenți,

intervenient în primă instanță,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul M. Vilaras (raportor), președinte de cameră, și domnii J. Malenovský și D. Šváby, judecători,

* Limba de procedură: engleza.

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, domnii Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah și Taher Nasuf, precum și Sanabel Relief Agency Ltd solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 28 octombrie 2015, Al-Faqih și alții/Comisia (T-134/11, nepublicată, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2015:812), prin care Tribunalul a respins acțiunile lor având ca obiect anularea, pe de o parte, a Regulamentului (UE) nr. 1138/2010 al Comisiei din 7 decembrie 2010 de modificare pentru a 140-a oară a Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii (JO 2010, L 322, p. 4) și, pe de altă parte, a Regulamentului (UE) nr. 1139/2010 al Comisiei din 7 decembrie 2010 de modificare pentru a 141-a oară a Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii (JO 2010, L 322, p. 6) (denumite în continuare „actele în litigiu”) în măsura în care aceste acte îi privesc.

Istoricul litigiului

- 2 Istoricul litigiului, astfel cum a fost descris de Tribunal la punctele 4-20 din hotărârea atacată, poate fi rezumat după cum urmează.
- 3 În cadrul punerii în aplicare a Rezoluției 1390 (2002) a Consiliul de Securitate al Organizației Națiunilor Unite, recurenții au făcut obiectul unor măsuri restrictive de înghețare a fondurilor și a altor active financiare, adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 881/2002 al Consiliului din 27 mai 2002 de instituire a unor măsuri restrictive specifice împotriva anumitor persoane și entități care au legătură cu Osama ben Laden, cu rețeaua Al-Qaida și cu talibanii și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 467/2001 al Consiliului de interzicere a exportului anumitor mărfuri și servicii către Afganistan, de întărire a interdicției de zbor și de extindere a înghețării fondurilor și a altor resurse financiare în ceea ce-i privește pe talibanii din Afganistan (JO 2002, L 139, p. 9, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 189). Acest regulament a fost adoptat pentru punerea în aplicare a articolului 3 din Poziția comună a Consiliului din 27 mai 2002 privind unele măsuri restrictive împotriva lui Osama ben Laden, a membrilor organizației Al-Qaida, precum și a talibanilor și a altor persoane, grupuri, întreprinderi și entități asociate cu aceștia și de abrogare a pozițiilor comune 96/746/PESC, 1999/727/PESC, 2001/154/PESC și 2001/771/PESC (JO 2002, L 139, p. 4, Ediție specială, 18/vol. 1, p. 187).
- 4 Aceștia au fost incluși pentru prima dată în lista persoanelor, a entităților și a organismelor vizate de înghețarea fondurilor impusă prin articolul 2 din Regulamentul nr. 881/2002, care figurează în anexa I la regulamentul menționat (denumită în continuare „lista în litigiu”), prin Regulamentul (CE) nr. 246/2006 al Comisiei din 10 februarie 2006 de efectuare a celei de-a șaiszeci și treia modificări a Regulamentului nr. 881/2002 (JO 2006, L 40, p. 13, Ediție specială, 18/vol. 4, p. 182). Acest din urmă regulament a fost adoptat ca urmare a unei decizii a Comitetului pentru sancțiuni al Organizației

Națiunilor Unite (denumit în continuare „Comitetul pentru sancțiuni”) din 7 februarie 2006 de modificare a listei persoanelor, grupurilor și entităților cărora trebuia să li se aplice înghețarea fondurilor și a resurselor economice stabilită în aplicarea Rezoluției 1390 (2002), prin includerea, printre altele, a numelor recurenților.

- 5 Ca urmare a Hotărârii Curții din 3 septembrie 2008, Kadi și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia (C-402/05 P și C-415/05 P, EU:C:2008:461), Consiliul Uniunii Europene a adoptat Regulamentul (UE) nr. 1286/2009 din 22 decembrie 2009 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 881/2002 (JO 2009, L 346, p. 42), în vederea instituirii unei proceduri de includere în lista în litigiu care să asigure respectarea dreptului fundamental la apărare al persoanelor vizate și în special a dreptului acestora de a fi ascultate.
- 6 Prin Hotărârea din 29 septembrie 2010, Al-Faqih și alții/Consiliul (T-135/06-T-138/06, nepublicată, EU:T:2010:412), Tribunalul a anulat articolul 2 din Regulamentul nr. 881/2002 în măsura în care îi privea pe recurenți.
- 7 Prin Regulamentul nr. 1138/2010, Comisia Europeană a inclus din nou Sanabel Relief Agency în lista în litigiu. Considerentul (3) al regulamentului menționat precizează că Comisia a comunicat Sanabel Relief Agency, în luna august 2009, expunerea de motive a Comitetului pentru sancțiuni și ulterior, în luna iulie 2010, o „expunere de motive conexă” și că Sanabel Relief Agency și-a prezentat observațiile cu privire la aceste două expuneri de motive.
- 8 Prin Regulamentul nr. 1139/2010, Comisia i-a inclus din nou și pe domnii Al-Faqih, Abdrabbah și Nasuf în lista menționată. Considerentul (3) al regulamentului menționat precizează că Comisia a comunicat acestora o expunere de motive, la 22 septembrie 2009, la 7 august 2009 și la 11 august 2009, ulterior introducerii acțiunii care a condus la pronunțarea Hotărârii din 29 septembrie 2010, Al-Faqih și alții/Consiliul (T-135/06-T-138/06, nepublicată, EU:T:2010:412).
- 9 Ca urmare a Deciziei Comitetului pentru sancțiuni din 22 iunie 2011, Comisia a radiat numele domnilor Al-Faqih, Abdrabbah și Nasuf de pe lista în litigiu prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 640/2011 din 30 iunie 2011 de modificare pentru a 152-a oară a Regulamentului nr. 881/2002 (JO 2011, L 173, p. 1).
- 10 Ca urmare a Deciziei Comitetului pentru sancțiuni din 8 octombrie 2013, Comisia a radiat de asemenea numele Sanabel Relief Agency de pe lista în litigiu prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 996/2013 din 17 octombrie 2013 de modificare pentru a 205-a oară a Regulamentului nr. 881/2002 al Consiliului (JO 2013, L 277, p. 1).

Hotărârea atacată

- 11 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 3 martie 2011, domnii Al-Faqih, Abdrabbah și Nasuf, precum și Sanabel Relief Agency au introdus o acțiune având ca obiect anularea Regulamentelor nr. 1138/2010 și 1139/2010 în măsura în care aceste acte îi privesc.
- 12 În susținerea acțiunilor formulate, recurenții au invocat patru motive, unul privind procedura de reexaminare efectuată de Comisie în legătură cu Sanabel Relief Agency, iar celelalte trei privind procedura urmată pentru domnii Al-Faqih, Abdrabbah și Nasuf.
- 13 Tribunalul a statuat, la punctul 46 din hotărârea atacată, că nu mai era necesar să se pronunțe cu privire la acțiunea îndreptată împotriva Regulamentului nr. 1138/2010, prin care Sanabel Relief Agency fusese inclusă din nou în lista în litigiu, din moment ce, potrivit unei scrisori a autorităților din Regatul Unit din 26 septembrie 2013, aceasta nu mai avea existență juridică și, prin urmare, nu mai avea, din această cauză, capacitate procesuală.

- 14 În schimb, Tribunalul a declarat admisibilă acțiunea îndreptată împotriva Regulamentului nr. 1139/2010, prin care ceilalți trei recurenți, domnii Al-Faqih, Abdrabbah și Nasuf, au fost incluși din nou în lista în litigiu. Tribunalul a considerat, la punctele 47-51 din hotărârea atacată, că aceștia din urmă au păstrat un interes de a exercita acțiunea în anularea regulamentului menționat, în pofida retragerii ulterioare a numelor lor de pe lista respectivă prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 640/2011. Totuși, Tribunalul a respins cele trei motive care îi priveau, întemeiate pe neregularitatea procedurii de reexaminare efectuate de Comisie, pe încălcarea obligației de motivare impuse prin articolul 296 TFUE, precum și pe încălcarea dreptului de proprietate și a dreptului la respectarea vieții private.

Concluziile părților

- 15 Recurenții solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate;
 - anularea actelor în litigiu și
 - obligarea Consiliului și a Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 16 Consiliul solicită Curții:
- respingerea acțiunii și
 - obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.
- 17 Comisia solicită Curții:
- respingerea acțiunii și
 - obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 18 În susținerea recursului formulat, recurenții invocă patru motive.
- 19 Prin intermediul primelor trei motive, aceștia contestă interpretarea de către Tribunal a unuia dintre motivele pe care le-au invocat în primă instanță, precum și controlul exercitat de acesta în ceea ce privește, pe de o parte, legalitatea reîncluserii lor în lista în litigiu, mai precis aprecierea de către Comisie a elementelor care justifică această reîncludere în lumina principiilor stabilite de Curte prin Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518), și, pe de altă parte, motivarea actelor în litigiu.
- 20 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenții contestă în esență constatarea de către Tribunal a inexistenței juridice și a lipsei capacității procesuale a Sanabel Relief Agency. În această privință, recurenții susțin în principal că, din moment ce Sanabel Relief Agency a fost inclusă în lista în litigiu, trebuie să îi fie recunoscut un drept la o cale de atac pentru a contesta această includere, chiar dacă ar fi fost radiată ulterior de pe lista respectivă.
- 21 Este necesar ca al patrulea motiv să fie examinat în primul rând.

Cu privire la al patrulea motiv

Argumentația părților

- 22 Prin intermediul celui de al patrulea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a apreciat că nu mai era necesar să se pronunțe cu privire la acțiune în măsura în care aceasta privește Sanabel Relief Agency întrucât aceasta din urmă nu mai avea existență juridică, în sensul articolului 78 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, în versiunea în vigoare la data la care acesta s-a pronunțat, și, prin urmare, și-a pierdut capacitatea de a sta în judecată.
- 23 Astfel, recurenții apreciază că Tribunalul nu se putea întemeia în această privință pe articolul 78 din regulamentul său de procedură și pe scrisoarea Ministerului Afacerilor Externe și al Commonwealth-ului al Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din 26 septembrie 2013 în care se menționa că Sanabel Relief Agency nu mai avea existență juridică din moment ce aceasta nu mai figura în Registrul Comerțului din Regatul Unit (Companies House Register) începând cu anul 2007 și fusese radiată din Registrul Comisiei organizațiilor de caritate din Regatul Unit (Charity Commission Register) la 28 ianuarie 2012.
- 24 Pe de o parte, articolul 78 din Regulamentul de procedură al Tribunalului ar fi lipsit de relevanță întrucât această dispoziție reglementează numai procedura de depunere a cererilor de sesizare.
- 25 Pe de altă parte, în esență, personalitatea juridică a unei entități nu ar fi nici dobândită, nici pierdută prin înregistrarea sau prin radierea sa din Registrul Comerțului sau din Registrul Comisiei organizațiilor de caritate din Regatul Unit. Dacă aceasta ar fi fost situația, Sanabel Relief Agency nu ar fi avut personalitatea juridică pentru a solicita retragerea sa de pe lista în litigiu în anul 2007. În orice caz, recurenții arată că nici faptele care au determinat Comisia organizațiilor de caritate din Regatul Unit să radieze Sanabel Relief Agency din registrul său, nici motivele acestei radieri nu rezultă din cuprinsul deciziei de radiere din 28 ianuarie 2012.
- 26 Aceștia subliniază totodată că sistemul Organizației Națiunilor Unite, în temeiul căruia numele persoanelor, grupurilor și entităților cărora li se aplică înghețarea fondurilor și a resurselor economice este inclus în lista stabilită în aplicarea Rezoluției 1390 (2002), se întemeiază pe criterii proprii, independente de clasificările care țin de dreptul național, și că acesta ar fi motivul pentru care Curtea ar fi statuat în Hotărârea din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul (C-229/05 P, EU:C:2007:32), că o abordare formală nu este adecvată și că o entitate care este inclusă într-o listă poate să solicite retragerea sa de pe aceasta.
- 27 Recurenții arată de asemenea că, întrucât a menționat la punctul 45 din hotărârea atacată că Sanabel Relief Agency nu mai făcea obiectul unor măsuri restrictive începând din 17 octombrie 2013, Tribunalul pare să își fi fondat decizia de a nu recunoaște capacitatea procesuală a Sanabel Relief Agency pe o bază juridică total diferită. Astfel, acesta ar fi considerat că jurisprudența rezultată din Hotărârea din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul (C-229/05 P, EU:C:2007:32), în temeiul căreia unei entități trebuie să i se recunoască existența juridică din moment ce aceasta a făcut obiectul unor măsuri restrictive, nu s-ar aplica unei organizații de binefacere precum Sanabel Relief Agency din moment ce aceasta din urmă nu mai făcea obiectul unor măsuri restrictive începând din 17 octombrie 2013. Recurenții apreciază și că Tribunalul ar fi trebuit să solicite Sanabel Relief Agency să își dovedească interesul de a exercita acțiunea odată ce a solicitat acest lucru reclamantilor persoane fizice.

- 28 În sfârșit, recurenții reproșează Tribunalului că nu a ținut seama de observațiile pe care le-au formulat în privința memoriului în intervenție al Consiliului, în care aceștia susțineau că soluția care reiese din Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), se aplica de asemenea în speță.
- 29 Consiliul și Comisia arată că Tribunalul a constatat în mod întemeiat că Sanabel Relief Agency nu mai avea existență juridică și că și-a pierdut capacitatea procesuală și că, în consecință, acesta a statuat în mod corect că nu mai era necesar să se pronunțe în ceea ce o privește. Consiliul și Comisia apreciază, pe de altă parte, că Sanabel Relief Agency nu putea să invoce Hotărârea din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul (C-229/05 P, EU:C:2007:32), în măsura în care, întrucât nu este o organizație clandestină, ea se află într-o situație complet diferită de aceea a Kurdistan Workers' Party (PKK).

Aprecierea Curții

- 30 Tribunalul a statuat, la punctele 42 și 46 din hotărârea atacată, că nu mai era necesar să se pronunțe cu privire la acțiune în măsura în care o privea pe Sanabel Relief Agency din moment ce aceasta nu mai avea existență juridică, în sensul articolului 78 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, în versiunea în vigoare la data la care acesta s-a pronunțat, și, prin urmare, că nu mai avea capacitatea de a sta în judecată în fața sa.
- 31 În acest scop, Tribunalul a constatat, la punctul 41 din hotărârea atacată, că rezulta dintr-o scrisoare a Ministerului Afacerilor Externe și al Commonwealth-ului din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, din 26 septembrie 2013, că Sanabel Relief Agency nu mai figura în Registrul Comerțului din Regatul Unit din anul 2007 și că aceasta fusese radiată din Registrul Comisiei organizațiilor de caritate din Regatul Unit în cursul anului 2012.
- 32 În această privință, trebuie amintit că, în conformitate cu articolul 78 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, în versiunea în vigoare la data la care acesta din urmă s-a pronunțat, le revine persoanelor juridice de drept privat sarcina să dovedească existența lor juridică, atașând la cererea introductivă o dovadă a acestei existențe, precum un extras din registrul comerțului, un extras din registrul asociațiilor sau orice alt document oficial. Această cerință se aplică de asemenea persoanelor juridice care introduc o acțiune în anulare împotriva unui act al Uniunii prin care li se impun măsuri restrictive.
- 33 În speță, reiese din dosar că, deși Sanabel Relief Agency a dovedit, la solicitarea Tribunalului, existența sa juridică prin prezentarea unui document emis de Registrul Comisiei organizațiilor de caritate din Regatul Unit, această probă a fost totuși răsturnată în cursul procedurii printr-o scrisoare a Ministerului Afacerilor Externe și al Commonwealth-ului din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, care informa Tribunalul cu privire la radierea acesteia atât din Registrul Comerțului, cât și din Registrul Comisiei organizațiilor de caritate din Regatul Unit.
- 34 Or, în cadrul recursului, recurenții se limitează să susțină că nu se putea concluziona că Sanabel Relief Agency nu mai avea existență juridică din cauza simplului fapt că fusese radiată din aceste două registre. În schimb, aceștia nu susțin nicidecum că aprecierea efectuată astfel de Tribunal cu privire la existența juridică a Sanabel Relief Agency s-ar întemeia pe elemente materiale inexacte sau ar decurge dintr-o denaturare a elementelor de probă aduse la cunoștința sa.
- 35 În aceste condiții, este necesar să se considere dovedit faptul că Sanabel Relief Agency nu mai avea existență juridică și, prin urmare, era lipsită de capacitatea de a sta în judecată în fața Tribunalului la data la care acesta din urmă s-a pronunțat.

- 36 Desigur, Curtea a statuat că unei persoane al cărei nume a fost inclus într-o listă a persoanelor vizate de măsuri restrictive ar trebui să i se recunoască un interes cel puțin moral de a obține anularea acestei includeri, ținând seama de consecințele asupra reputației sale, inclusiv după ce numele său a fost șters de pe lista menționată (a se vedea Hotărârea din 28 mai 2013, Abdulrahim/Consiliul și Comisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, punctele 70-72, precum și Hotărârea din 8 septembrie 2016, Iranian Offshore Engineering & Construction/Consiliul, C-459/15 P, nepublicată, EU:C:2016:646, punctul 12).
- 37 Totuși, în cazul unei persoane juridice de drept privat, mai este necesar fie ca aceasta din urmă să aibă o existență juridică, fie ca acțiunea să fi fost introdusă de avânzii-cauză ai acesteia.
- 38 Or, pe de o parte, astfel cum rezultă din cuprinsul punctului 35 din prezenta hotărâre, este stabilit faptul că Sanabel Relief Agency nu mai avea existență juridică la data la care Tribunalul a statuat. Pe de altă parte, recurenții nu au afirmat în niciun moment că acțiunea lor, în măsura în care privea Sanabel Relief Agency, a fost introdusă de alte persoane fizice sau juridice care să se prezinte drept avânzi-cauză ai acesteia și în special de fondatorii și de foștii săi administratori, printre care domnii Abdrabbah și Nasuf, al doilea și, respectiv, al treilea recurent (a se vedea în special Hotărârea din 20 octombrie 1983, Gutmann/Comisia, 92/82, EU:C:1983:286, punctul 2, și Hotărârea din 23 aprilie 1986, Les Verts/Parlamentul, 294/83, EU:C:1986:166, punctele 15-18).
- 39 Din moment ce este stabilit că Sanabel Relief Agency nu mai avea existență juridică la data la care a statuat Tribunalul, aceasta nu poate beneficia nici de soluția reținută de Curte în Hotărârea din 18 ianuarie 2007, PKK și KNK/Consiliul (C-229/05 P, EU:C:2007:32).
- 40 Desigur, Curtea a statuat, la punctul 112 din acea hotărâre, că, din moment ce legiutorul Uniunii Europene consideră că o organizație a cărei existență este contestată continuă să aibă o existență suficientă pentru a face obiectul unor măsuri restrictive, trebuie acceptat, din motive de coerență și de dreptate, că această entitate continuă să aibă o existență suficientă pentru a contesta această măsură. Astfel, orice altă apreciere ar avea drept rezultat ca o organizație să poată fi inclusă în lista în litigiu fără a putea introduce o acțiune împotriva acestei includeri.
- 41 Este însă la fel de adevărat că Sanabel Relief Agency se află într-o situație complet diferită de aceea a PKK, întrucât Curtea a statuat, la punctul 53 din acea hotărâre, că constatările de fapt efectuate de Tribunal în ordonanța care făcea obiectul recursului, potrivit cărora PKK fusese dizolvată, erau inexacte și constituiau o denaturare a elementelor de probă pe care Tribunalul le avea la dispoziție.
- 42 Rezultă că Tribunalul a constatat fără a săvârși o eroare de drept că nu era necesar să se pronunțe cu privire la acțiune în măsura în care aceasta privea Sanabel Relief Agency.
- 43 În consecință, al patrulea motiv de recurs trebuie respins ca fiind lipsit de orice temei.

Cu privire la primul motiv

Argumentația părților

- 44 Prin intermediul primului motiv, recurenții critică Tribunalul pentru faptul că a interpretat în mod eronat al treilea motiv invocat de aceștia, întemeiat pe încălcarea dreptului de proprietate și a dreptului la respectarea vieții private. Recurenții reproșează Tribunalului că, la punctele 81-90 din hotărârea atacată, acesta a respins motivul menționat în temeiul articolului 44 din regulamentul său de procedură fără a examina pe fond elementele pe care le-au prezentat. Procedând astfel, Tribunalul ar fi omis să ia în considerare observațiile scrise și orale ale acestora și/sau nu a respectat principiile rezultate din Hotărârea din 14 aprilie 2015, Ayadi/Comisia (T-527/09 RENV, nepublicată, EU:T:2015:205).

- 45 Recurenții arată că, prin intermediul celui de al treilea motiv, au susținut în mod precis că Consiliul și Comisia au adus atingere în mod disproporționat dreptului lor de proprietate și dreptului la respectarea vieții private. Recurenții apreciază că, din această cauză, Tribunalul ar fi trebuit să efectueze o apreciere a elementelor de fapt pe care le-au prezentat în lumina elementelor reținute în sarcina lor de către instituții. Aceștia subliniază că au invocat în această privință un fapt determinant, și anume că, la momentul reincluderii lor în lista în litigiu, Regatul Unit, stat membru care s-a aflat la originea includerii lor în listele persoanelor vizate de înghețarea fondurilor, considera că nu mai îndeplineau criteriile de includere în această listă. Recurenții precizează că au indicat, la punctul 94 din cererea de sesizare, că aceste elemente demonstrează că Comisia nu a stabilit la un nivel probatoriu suficient faptul că îndeplineau criteriile din Rezoluția 1617 (2005), astfel încât atingerea adusă drepturilor lor era în mod necesar disproporționată.
- 46 Pe de altă parte, recurenții consideră că poziția adoptată de Tribunal în hotărârea atacată este incompatibilă cu Hotărârea din 14 aprilie 2015, Ayadi/Comisia (T-527/09 RENV, nepublicată, EU:T:2015:205), în care Tribunalul a statuat că faptul că reclamantul nu a contestat în mod „explicit” aprecierea faptelor efectuată de Comisie nu îl împiedica să verifice exactitatea materială a acestor fapte, din moment ce a contestat în repetate rânduri această apreciere în observațiile sale și implicit în celelalte motive invocate.
- 47 Consiliul și Comisia susțin că Tribunalul a respins în mod întemeiat al treilea motiv invocat de recurenți, întrucât cererea introductivă a acestora nu îndeplinește cerințele de claritate și de precizie necesare.

Aprecierea Curții

- 48 Tribunalul a statuat, la punctele 81-90 din hotărârea atacată, că al treilea motiv invocat de reclamanți în cererea lor introductivă nu îndeplinea cerințele prevăzute la articolul 44 alineatul (1) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, cu modificările ulterioare, și, în consecință, trebuia respins.
- 49 Tribunalul a amintit mai întâi, în această privință, că cerințele respective implică faptul că elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază o acțiune trebuie să rezulte în mod coerent și comprehensibil din textul cererii introductive înseși și că aceasta din urmă trebuie, prin urmare, să clarifice în ce constă motivul pe care se întemeiază acțiunea, simpla enunțare abstractă a acestuia neîndeplinind cerințele menționate.
- 50 În continuare, Tribunalul a constatat că argumentele reclamanților întemeiate pe încălcarea dreptului de proprietate nu erau dezvoltate, singurele aspecte menționate în cererea introductivă făcând referire la cerințele de probă în domeniul penal. În plus, Tribunalul a indicat că a chestionat reclamanții în cadrul ședinței cu privire la întinderea motivului lor și că aceștia din urmă au precizat că intenționau să conteste temeinicia expunerilor de motive pe care Comisia și-a întemeiat decizia de reincludere în lista în litigiu, făcând trimitere în această privință la punctele 65, 94 și 95 din cererea lor introductivă, precum și la observațiile referitoare la consecințele Hotărârii din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518), care au fost prezentate la 9 septembrie 2013, ulterior depunerii cererii lor introductive.
- 51 În sfârșit, Tribunalul a constatat, pe de o parte, că trimiterile la punctele 94 și 95 din cererea introductivă erau pur abstracte și că nu vizau în mod precis niciunul dintre motivele prezentate în expunerile de motive pe care Comisia și-a întemeiat decizia de reincludere în lista în litigiu. Acesta a arătat, pe de altă parte, că nu putea fi remediat caracterul neinteligibil al motivelor prezentate în cererea introductivă printr-o trimitere la anexele la aceasta, astfel cum se propunea la punctul 65 din cererea introductivă.

- 52 În aceste condiții, nu rezultă că motivele pentru care Tribunalul a respins al treilea motiv al recurenților ar fi afectate de o eroare de drept și nici că Tribunalul a denaturat acest al treilea motiv.
- 53 Astfel, în temeiul articolului 21 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil Tribunalului în temeiul articolului 53 primul paragraf din același statut, și al articolului 44 din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991, cu modificările ulterioare, cererea introductivă trebuie, printre altele, să indice obiectul litigiului și să cuprindă concluziile și o expunere sumară a motivelor invocate.
- 54 Trebuie amintit în această privință, pe de o parte, că, pentru ca o acțiune la Tribunal să fie admisibilă, este necesar ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta se întemeiază să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din însuși textul cererii introductive. Deși este adevărat că textul acesteia poate fi susținut și completat, cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la anumite pasaje din înscrisurile anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care trebuie să figureze în cererea introductivă (Hotărârea din 11 septembrie 2014, MasterCard și alții/Comisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punctul 40, precum și Hotărârea din 19 martie 2015, Dole Food și Dole Fresh Fruit Europe/Comisia, C-286/13 P, EU:C:2015:184, punctul 50).
- 55 Pe de altă parte, expunerea sumară a motivelor care trebuie să fie indicată în orice cerere introductivă, în sensul acestor articole, înseamnă că cererea introductivă trebuie să clarifice în ce constă motivul pe care se întemeiază acțiunea (Hotărârea din 11 septembrie 2014, MasterCard și alții/Comisia, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, punctul 39).
- 56 Or, reiese din examinarea cererii introductive prezentate în primă instanță de recurenți că, deși, prin însuși titlul său, al treilea motiv era întemeiat în mod formal pe o încălcare a dreptului de proprietate și a dreptului la respectarea vieții private, explicațiile foarte succinte prezentate în susținerea acesteia din urmă puneau în discuție în exclusivitate aprecierea de către Comisie a elementelor de probă care justifică includerea recurenților în lista în litigiu.
- 57 Astfel, recurenții susțineau că Comisia a omis să ia în considerare avizul guvernului Regatului Unit, potrivit căruia aceștia nu mai îndeplineau de multă vreme criteriile stabilite prin Rezoluția 1617 (2005) pentru a fi incluși în această listă. Argumentația lor privea deci în esență nivelul de probă necesar în materie penală, iar nu dreptul de proprietate.
- 58 În consecință, în mod întemeiat Tribunalul a considerat că al treilea motiv al recurenților nu îndeplinea cerințele impuse la articolul 44 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, cu modificările ulterioare.
- 59 Pe de altă parte, nu se poate considera că Tribunalul a denaturat motivul menționat, din moment ce recurenții nu au stabilit, în cererea lor introductivă, nicio legătură între cerințele în materie de probă pe care le invocau și încălcarea dreptului lor de proprietate și a dreptului la respectarea vieții lor private.
- 60 Rezultă că Tribunalul a respins fără a săvârși o eroare de drept, la punctul 90 din hotărârea atacată, al treilea motiv invocat de recurenți.
- 61 Prin urmare, primul motiv de recurs trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv

Argumentația părților

- 62 Prin intermediul celui de al doilea motiv, îndreptat împotriva punctelor 78 și 79 din hotărârea atacată, recurenții susțin că Tribunalul nu a exercitat controlul jurisdicțional la care era obligat în temeiul Hotărârii din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctele 120 și 121). Acesta nici nu ar fi solicitat ca faptele invocate de Comisie să fie dovedite, nici nu ar fi verificat dacă acuzațiile aduse împotriva lor nu erau prea vechi. Nu ar fi luat în considerare nici observațiile detaliate pe care recurenții le-au adresat Comisiei și Tribunalului, contestând temeinicia acuzațiilor formulate împotriva lor.
- 63 Consiliul susține, cu titlu principal, că al doilea motiv al recurenților este inexact și amestecă considerații care țin de legalitatea externă a actelor în litigiu, în special de obligația de motivare, normă fundamentală de procedură, și de legalitatea internă a acestora, privind temeinicia motivelor de includere în lista în litigiu. În consecință, acest motiv nu ar răspunde cerințelor de formă prevăzute la articolul 169 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții și ar trebui respins ca fiind vădit inadmisibil. Consiliul apreciază, cu titlu subsidiar, că, prin motivul respectiv, recurenții nu fac decât să reformuleze primul motiv de recurs, referitor la contestarea pe fond a motivării pe care Comisia s-a întemeiat pentru a reincluce reclamanții în lista în litigiu, și că, prin urmare, ar trebui respins, în orice caz, pentru aceleași motive ca acelea prezentate în cadrul examinării primului motiv de recurs.
- 64 Comisia consideră că acest motiv, care vizează punctele 78 și 79 din hotărârea atacată, prin care Tribunalul a constatat că Regulamentul nr. 1139/2010 nu era afectat de o încălcare a obligației de motivare, este vădit nefondat. Tribunalul ar fi aplicat foarte exact criteriile din Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 118), care impun ca motivarea să identifice motivele individuale, specifice și concrete pentru care autoritățile competente apreciază că trebuie să impună măsuri restrictive unei persoane. Aceasta adaugă că punctele 120 și 121 din hotărârea menționată nu privesc obligația de motivare, ci aprecierea pe fond a motivelor invocate, astfel încât „reclamanții au ales greșit ținta”.

Aprecierea Curții

- 65 La punctul 80 din hotărârea atacată, Tribunalul a respins ca nefondat al doilea motiv invocat de recurenți, întemeiat pe încălcarea de către Comisie a obligației de motivare a actelor în litigiu. Prin intermediul motivului respectiv, aceștia contestau caracterul vag și insuficient al expunerii de motive pe care Comisia s-a întemeiat pentru a-i reincluce în lista în litigiu.
- 66 Amintind, la punctele 74-76 din această hotărâre, exigențele care rezultă din obligația de motivare a actelor care lezează ce revine instituțiilor în temeiul articolului 296 TFUE, Tribunalul a subliniat în special că, în conformitate cu punctul 116 din Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518), această obligație presupune în toate împrejurările, inclusiv atunci când motivarea actului Uniunii corespunde unor motive expuse de un organ internațional, ca motivarea respectivă să identifice considerațiile individuale, specifice și concrete pentru care autoritățile competente apreciază că persoana vizată trebuie să facă obiectul unor măsuri restrictive.
- 67 De aici, Tribunalul a dedus, la punctul 77 din hotărârea menționată, că „ar fi posibil să se întemeieze numai pe expunerea de motive prin care numele persoanelor interesate sunt incluse în lista în litigiu, în măsura în care aceasta cuprinde motivele individuale, specifice și concrete care rămân valabile în lumina observațiilor persoanelor care figurează pe listă”.

- 68 Astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 78 și 79 din hotărârea atacată, Tribunalul, pe de o parte, a arătat că Regulamentul nr. 1139/2010 menționa comunicarea către reclamanți a expunerilor de motive și observațiile pe care aceștia din urmă le-au putut prezenta în această privință și, pe de altă parte, a apreciat motivarea expunerilor respective, considerând în speță că acestea erau în conformitate cu cerințele care rezultă din Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 116), în măsura în care conțineau considerațiile individuale, specifice și concrete care justificau includerea reclamanților pe lista în litigiu.
- 69 Prin urmare, nu se poate susține că, prin motivele care figurează la punctele menționate, prin care Tribunalul a apreciat motivarea reîncluderii recurenților în lista în litigiu, Tribunalul nu a verificat dacă Comisia și-a îndeplinit obligația de motivare a actelor în litigiu.
- 70 În consecință, cu precizarea că recurenții nu au afirmat că Tribunalul a denaturat al doilea motiv al acțiunii lor în primă instanță, al doilea motiv al recursului trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentația părților

- 71 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurenții susțin că Tribunalul a considerat în mod greșit că Comisia a efectuat o examinare atentă, imparțială și autonomă, pe cont propriu, a faptelor invocate în expunerea de motive a actelor în litigiu, precum și a elementelor dezincriminatoare și a observațiilor pe care le-au prezentat. Recurenții susțin în această privință că Tribunalul pare să nu fi ținut seama de observațiile scrise și orale pe care le-au prezentat în cursul procedurii, din moment ce nu a răspuns la niciunul dintre argumentele pe care le-au invocat.
- 72 Aceștia apreciază că, la data adoptării actelor în litigiu, Comisia a creat pur și simplu aparența verificării dosarului. În esență, aceasta ar fi respectat în mod pur formal dreptul la apărare al recurenților, fără a intenționa să repună în discuție aprecierile Comitetului pentru sancțiuni în lumina observațiilor lor, comportament pe care Tribunalul a avut deja ocazia să îl cenzureze în Hotărârea din 30 septembrie 2010, Kadi/Comisia (T-85/09, EU:T:2010:418, punctul 71), ulterior în Hotărârea din 21 martie 2014, Yusef/Comisia (T-306/10, EU:T:2014:141, punctele 103 și 104), și în Hotărârea din 14 aprilie 2015, Ayadi/Comisia (T-527/09 RENV, nepublicată, EU:T:2015:205, punctele 72 și 73). Faptul că Comisia nu a contactat deloc Regatul Unit, stat membru aflat totuși la originea includerii lor în listele persoanelor vizate de înghețarea fondurilor și care nu mai era favorabil reîncluderii lor la momentul adoptării actelor în litigiu, ar dovedi realitatea acestui comportament.
- 73 Or, Tribunalul s-ar fi limitat să constate, la punctele 66 și 67 din hotărârea atacată, că Comisia „a reexaminat” motivele includerii la 16 aprilie 2010 și a avut consultări cu Comitetul pentru sancțiuni la 27 mai 2010, la 14 septembrie 2010 și la 26 octombrie 2010. Niciun element nu ar permite totuși să se stabilească faptul că Comisia a realizat efectiv o evaluare a elementelor dezincriminatoare și a temeiniciei motivelor invocate. Simplul fapt de a comunica observațiile recurenților Comitetului pentru sancțiuni la 27 mai 2010 și de a-i solicita explicații cu privire la motivele pentru care recurenții nu au fost retrași de pe lista în litigiu nu ar permite să se stabilească dacă Comisia a evaluat pe cont propriu elementele aflate în posesia autorităților din Regatul Unit. Astfel, la punctele 66-70 din hotărârea atacată, Tribunalul ar fi validat o apreciere „irațională” a faptelor.
- 74 Consiliul apreciază că al treilea motiv al recurenților vizează constatări de fapt ale Tribunalului și că, prin urmare, trebuie respins ca inadmisibil. Acesta arată că, pe baza procesului de reexaminare efectuat de Comisie, Tribunalul nu a denaturat niciunul dintre faptele prezentate în cadrul primului și al celui de al doilea motiv invocate de recurenți în primă instanță. În cadrul recursului, aceștia din urmă nu ar fi prezentat suficiente elemente pentru a demonstra că Tribunalul a denaturat în mod

vădit elementele de probă privind faptele referitoare la procedura urmată de Comisie, care ar fi respectat principiile enunțate în Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518).

- 75 Comisia susține de asemenea că recurenții, care ar solicita în esență Curții să reexamineze elementele de probă și faptele care stau la baza includerii lor în lista în litigiu, nu au indicat niciun document precis care să dovedească faptul că aprecierile Tribunalului sunt inexacte material sau să demonstreze că acesta a denaturat elementele de probă care i-au fost prezentate, astfel încât al treilea motiv ar trebui declarat inadmisibil în cadrul recursului.
- 76 Comisia apreciază de asemenea că cele trei argumente foarte generale invocate de recurenți în susținerea criticii lor potrivit căreia Tribunalul ar fi apreciat în mod irațional faptele sunt lipsite de fundament. Mai întâi, afirmația potrivit căreia motivul care figurează la punctul 70 din hotărârea atacată nu ar fi dovedit nu poate fi admisă, întrucât Tribunalul a constatat în mod întemeiat că, pe de o parte, Comisia a efectuat o examinare minuțioasă, autonomă și critică a observațiilor recurenților și a includerii lor pe lista persoanelor vizate de măsurile restrictive decisă de Comitetul pentru sancțiuni și, pe de altă parte, că aceasta nu a retranscris concluziile comitetului respectiv în mod automat. În continuare, argumentele recurenților potrivit cărora motivele care figurează la punctele 66-70 din hotărârea atacată ar fi incompatibile cu Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518), cu Hotărârea din 21 martie 2014, Yusef/Comisia (T-306/10, EU:T:2014:141), precum și cu Hotărârea din 14 aprilie 2015, Ayadi/Comisia (T-527/09 RENV, nepublicată, EU:T:2015:205), ar fi nefondate, întrucât existența unei încălcări a dreptului la apărare și a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă trebuie apreciate în funcție de împrejurările fiecărei spețe. În sfârșit, argumentul potrivit căruia punctele 66-70 din hotărârea atacată ar fi afectate de o eroare de drept, în măsura în care niciun contact nu a fost stabilit vreodată cu Regatul Unit, nu este fondat. Astfel, această jurisprudență nu ar impune nicidecum Comisiei obligația de a contacta Regatul Unit. În orice caz, Comisia a consultat Comitetul de gestionare al Uniunii, în cadrul căruia sunt reprezentate toate statele membre.

Aprecierea Curții

- 77 După ce a examinat, la punctele 59-70 din hotărârea atacată, primul motiv invocat de recurenți, întemeiat pe neregularitatea procedurii de reexaminare efectuate de Comisie, Tribunalul l-a respins.
- 78 În primul rând, acesta a amintit, la punctele 59-65 din hotărârea atacată, termenii în care Curtea a definit, în Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518), obligațiile care revin instituțiilor, în temeiul respectării dreptului la apărare și al dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, atunci când acestea adoptă o decizie privind includerea numelui unei persoane într-o listă a persoanelor vizate de măsuri restrictive.
- 79 În al doilea rând, acesta a examinat, la punctele 66-70 din hotărârea atacată, diferitele etape ale procedurii urmate de Comisie pentru a adopta Regulamentul nr. 1139/2010, care privește reincluderea numelor recurenților în lista în litigiu.
- 80 Tribunalul a dedus de aici că Comisia a respectat cele trei garanții procedurale stabilite de Curte în Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518), efectuând o reexaminare minuțioasă, autonomă și critică a observațiilor părților, precum și a includerii decise de Comitetul pentru sancțiuni și o examinare aprofundată și personală a concluziilor acestuia din urmă. În consecință, Tribunalul a statuat, la punctul 71 din hotărârea respectivă, că trebuia să respingă primul motiv al recurenților.

- 81 Or, în cadrul celui de al treilea motiv de recurs, recurenții nu au invocat niciun element de natură să demonstreze că aprecierile Tribunalului s-ar întemeia pe elemente material inexacte sau ar decurge dintr-o denaturare a elementelor de probă care i-au fost prezentate.
- 82 Astfel, aceștia se limitează să susțină că Tribunalul a constatat în mod eronat că Comisia a efectuat o examinare atentă, imparțială și autonomă a cauzei lor. Recurenții se întemeiază în această privință pe împrejurarea că Regatul Unit, care se afla la originea includerii lor în lista Organizației Națiunilor Unite, și-a modificat radical poziția în ceea ce îi privește începând din luna noiembrie 2009, precum și pe schimburile de scrisori intervenite între Comisie și Comitetul pentru sancțiuni începând din luna septembrie 2009.
- 83 Trebuie totuși să se constate că, deși o astfel de împrejurare putea să justifice radierea acestora de pe lista în litigiu, ceea ce s-a întâmplat în cele din urmă, prin adoptarea Regulamentului de punere în aplicare nr. 640/2011, aceasta nu era, în schimb, de natură să determine prin ea însăși Tribunalul să statueze că Comisia nu a respectat obligațiile care îi reveneau și a încălcat dreptul la apărare al recurenților prin adoptarea Regulamentului nr. 1139/2010.
- 84 Astfel, trebuie amintit mai întâi că recurenții au fost incluși în lista în litigiu pentru prima dată prin Regulamentul nr. 246/2006, ca urmare a unei decizii a Comitetului pentru sancțiuni din 7 februarie 2006 prin care au fost incluși în lista persoanelor și entităților care fac obiectul măsurilor restrictive, stabilită în conformitate cu Rezoluția 1390 (2002). Articolul 2 din Regulamentul nr. 881/2002 a fost ulterior anulat în măsura în care îi privea pe recurenți, prin Hotărârea Tribunalului din 29 septembrie 2010, Al-Faqih și alții/Consiliul (T-135/06-T-138/06, nepublicată, EU:T:2010:412), menționată la punctul 6 din prezenta hotărâre. Ulterior, aceștia au fost reincluși în lista în litigiu prin Regulamentul nr. 1139/2010, care face obiectul acțiunii în anulare respinse de Tribunal prin hotărârea atacată. În sfârșit, recurenții au fost eliminați de pe lista în litigiu prin Regulamentul de punere în aplicare nr. 640/2011, adoptat ca urmare a unei decizii a Comitetului pentru sancțiuni din 22 iunie 2011 prin care au fost eliminați de pe lista Organizației Națiunilor Unite.
- 85 Or, astfel cum reiese din considerentele (2)-(6) ale Regulamentului nr. 1139/2010, acesta a avut efect retroactiv, având în principal rolul de a înlocui Regulamentul nr. 881/2002, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 246/2006, în măsura în care acesta îi privea pe recurenți. Articolul 2 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1139/2010 prevedea în mod expres că acesta din urmă se aplica de la 11 februarie 2006.
- 86 În consecință, argumentația recurenților trebuie considerată ca fiind inoperantă.
- 87 Rezultă că al treilea motiv de recurs trebuie respins.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 88 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Conform articolului 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 89 Întrucât Consiliul și Comisia au solicitat obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată, iar recurenții au căzut în pretenții, se impune obligarea domnilor Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah și Taher Nasuf la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

- 2) **Îi obligă pe domnii Al-Bashir Mohammed Al-Faqih, Ghunia Abdrabbah și Taher Nasuf la plata cheltuielilor de judecată.**

Semnături